

MĂSURI COMPLEMENTARE PRIVIND SUPRAVEGHEREA CONFORMITĂȚII PRODUSELOR, ÎN CONDIȚIILE O.G. NR. 20/2023

Lect. univ. dr. *Camelia SPASICI*

Abstract

Recently, Government Ordinance nr. 20/2023 on market surveillance and compliance of marketed products, a new and special regulation, in the field.

The new normative act is distinguished by the complementary character of the administrative measures for the surveillance of product conformity, meant to ensure more stability to the legal consumption relations.

The field under analysis is carried out on two parallel planes: the conformity of products marketed to consumers and administrative measures to ensure them.

The work is structured in three sections: "Object requirements in civil and commercial sale"; "The conformity of the products sold, in the regulation O.U.G. nr. 21/2021" "Complementary measures regarding market surveillance and conformity of marketed products, in the regulation O.G. nr. 20/2023".

Keywords: *product conformity, administrative measures, civil and commercial sales*

Legislație relevantă: Codul civil: art. 1225-1234; O.U.G. nr. 140/2021 și Directiva U.E. 2019/771; O.G. nr. 20/2023 și Regulamentul (UE) nr. 1020/2019.

A. Cerințele obiectului în vânzarea civilă și comercială

Potrivit *regulilor generale* impuse prin dispozițiile Codului civil, „obiectul contractului îl reprezintă *operațiunea juridică*, precum vânzarea, locațiunea, împrumutul și altele asemenea, convenită de părți, astfel cum aceasta reiese din ansamblul drepturilor și obligațiilor contractuale” (art. 1225 C. civ.).

Într-o interpretare doctrinară, „a spune despre un act juridic că are drept obiect operațiunea juridică înseamnă, în realitate, a te referi la conduita părților”¹. Astfel, în raporturile juridice patrimoniale, conduita părților se referă la *bunuri materiale*.

---

¹ Vezi G. Boroș, C.A. Angheliescu, *Curs de drept civil. Partea generală*, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 164.

Deoarece vânzarea este un contract bilateral, tot astfel și obiectul prestației părților este dublu. Astfel, *obiectul derivat al contractului* poate fi bunul² sau prețul.

Pentru valabilitatea actului juridic, bunul-obiect al vânzării trebuie să îndeplinească (pe scurt) următoarele *cerințe*.

Bunul vânzării trebuie să fie *posibil* (*ad impossibilia, nulla obligatio*).

Imposibilitatea poate să fie materială sau juridică și se apreciază în raport de momentul încheierii actului juridic.

Doctrinar s-a opinat că cerința este neîndeplinită *numai în caz de imposibilitate absolută* (obiectivă)³.

Bunul vânzării trebuie să *existe* (sau să poată exista).

Cerința existenței bunului este importantă, întrucât de îndeplinirea ei depind și celelalte.

Potrivit art. 1659 C. civ., dacă părțile au avut în vedere un bun existent, dar care *pierise total* în momentul încheierii contractului, vânzarea nu produce niciun efect.

În cazul în care bunul nu există în momentul încheierii contractului, dar poate exista în viitor, vânzarea este valabilă (art. 1228 C. civ.).

Bunul este considerat realizat la data la care devine apt de a fi folosit potrivit destinației în vederea căreia a fost încheiat contractul [art. 1658 alin. (5) C. civ.].

Atunci când bunul sau, după caz, genul limitat nu se realizează, contractul „nu produce niciun efect”.

Bunul vânzării trebuie să fie în *circuitul civil*.

Potrivit Codului civil, „numai bunurile care sunt în circuitul civil pot face obiectul unei prestații contractuale” (art. 1229 C. civ.).

Ca o *derogare* de la principiul liberei circulații a bunurilor susceptibile de apropiere, nu pot forma obiectul contractului de vânzare, bunurile care nu sunt în comerț (*extra commercium*)⁴.

Tot astfel, „orice bun poate fi vândut în mod liber, dacă vânzarea nu este interzisă ori limitată prin lege sau prin convenție ori testament” (art. 1657 C. civ.).

Rezultă că, până la proba contrară, toate bunurile se prezumă a fi „în circuitul civil”⁵.

---

² De regulă, obiect al vânzării comerciale îl constituie *bunurile mobile* (produsele, mărfurile și titlurile de credit); vezi V. Nemes, G. Fierbințeanu, *Dreptul contractelor civile și comerciale*, Ed. Hamangiu, București, 2022, p. 41.

³ În cazul unei imposibilități relative (doar pentru debitor) *obiectul actului juridic civil este valabil*; vezi V. Slavu, *Drept civil. Teoria generală. Persoanele*, Ed. Hamangiu, București, 2017, p. 157.

⁴ În doctrină, s-a opinat că *nu sunt acte de comerț* cumpărările de produse sau de mărfuri făcute pentru uzul sau consumația cumpărătorului ori a familiei sale. Tot astfel, nu sunt acte de comerț nici vânzările produselor pe care fermierul le realizează pe pământul cultivat; vezi V. Nemes, G. Fierbințeanu, *op. cit.*, p. 41.

⁵ Vezi S. Angheni, *Raporturile juridice dintre profesioniștii-comercianți*, Ed. Ch. Beck, București, 2014, p. 80.

Bunurile aflate în circuitul civil sunt cele care pot fi *dobândite sau înstrăinate prin acte juridice civile*, indiferent că ar fi vorba despre bunuri care pot circula neîngrădit sau despre bunuri care pot circula în condiții restrictive⁶.

Bunul vânzării trebuie să fie *determinat sau determinabil*.

Potrivit art. 1226 alin. (2) C. civ., obiectul obligației „trebuie să fie determinat sau cel puțin determinabil și licit”.

Bunurile sunt determinate prin individualitatea lor.

Particular, prin actul vânzării comerciale se tranzacționează, de regulă, bunuri *de gen și bunuri viitoare*, care nu există în materialitatea lor la momentul încheierii contractului (de exemplu, recoltele neculese, mărfurile ce urmează a fi fabricate sau procurate de către vânzător etc.).

Determinarea obiectului de către un terț trebuie să se facă „în mod corect, diligent și echidistant”. În caz contrar, „instanța, la cererea părții interesate, va stabili, după caz, prețul sau elementul nedeterminat de către părți” (art. 1232 C. civ.)⁷.

În contractele încheiate între profesioniști, lipsa prețului atrage prezumția că „părțile au avut în vedere prețul practicat în mod obișnuit în domeniul respectiv sau, în lipsa unui asemenea preț, un preț rezonabil” (art. 1233 C. civ.)⁸.

Bunul vânzării trebuie să fie *licit și moral*.

Potrivit art. 1179 alin. (1) pct. 3, obiectul contractului trebuie să fie în concordanță atât cu legea, cât și cu regulile de conviețuire socială.

Obiectul este ilicit atunci când este „prohibit de lege sau contravine ordinii publice ori bunelor moravuri” [art. 1225 alin. (3) C. civ.].

Nerespectarea cerințelor de mai sus, pentru obiect, atrage *nulitatea contractului*.

B. Conformitatea produselor vândute, în reglementarea O.U.G nr. 140/2021

O.U.G. nr. 140/2021, privind anumite aspecte referitoare la vânzarea de bunuri (denumită, în continuare, Ordonanța de urgență) a instituit noi reguli în materia vânzării de consumație, în special privind conformitatea produselor vândute⁹.

⁶ Vezi C-T Ungureanu, *Drept civil. Partea generală. Persoanele*, Ed. Hamangiu, București, 2016, p. 158.

⁷ În contractele încheiate între profesioniști, lipsa prețului atrage prezumția că „părțile au avut în vedere prețul practicat în mod obișnuit în domeniul respectiv sau, în lipsa unui asemenea preț, un preț rezonabil” (art. 1233 C. civ.).

⁸ Vezi St. D. Cărpenaru, *Tratat de drept comercial român*, Ed. Universul Juridic, București, 2019, p. 454.

⁹ Art. 1 din Ordonanța de urgență mai reglementează și măsurile corective în caz de neconformitate, modalitățile de punere în aplicare a respectivelor măsuri corective, precum și garanțiile comerciale în scopul asigurării unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor și a bunei funcționări a pieței interne.

În condițiile Codului civil, vânzătorul are obligația să predea cumpărătorului bunuri care îndeplinesc cerințele legale precum și cele derivate din clauzele convenției.

În limbaj consumerist produsele vânzării trebuie să fie *conforme contractual*.¹⁰

Potrivit art. 5 din Ordonanța de urgență, pentru a fi în *conforme*, bunurile trebuie să îndeplinească următoarele patru *condiții speciale*:

- să respecte descrierea, tipul, cantitatea și calitatea și dețin funcționalitatea, compatibilitatea, interoperabilitatea și alte caracteristici prevăzute în contract;
- să corespundă scopului special pentru care consumatorul le solicită, pe care consumatorul l-a adus la cunoștința vânzătorului, cel târziu în momentul încheierii contractului de vânzare și pe care vânzătorul l-a acceptat;
- să fie livrate împreună cu toate accesoriile și cu toate instrucțiunile, inclusiv de instalare, prevăzute în contract;
- să fie furnizate cu actualizări conform dispozițiilor contractului.

Pe lângă *condițiile speciale* de mai sus, bunurile vândute mai trebuie să îndeplinească și alte condiții [art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență]:

- să corespundă scopurilor pentru care s-ar utiliza în mod normal bunuri de același tip, în acord cu standardele tehnice sau cu codurile de conduită aplicabile în domeniu;
- să corespundă descrierii unei mostre sau unui model pe care vânzătorul l-a pus la dispoziția consumatorului înainte de încheierea contractului;
- să fie livrate împreună cu accesoriile, inclusiv ambalajul, instrucțiunile de instalare sau alte instrucțiuni pe care consumatorul se poate aștepta în mod rezonabil să le primească;
- să respecte cantitatea și calitatea normală pentru bunurile de același tip, potrivit declarației publice și la care consumatorul se poate aștepta, în mod rezonabil.

Ca excepție, vânzătorul nu este ținut să respecte declarațiile publice, în *trei situații*:

- nu cunoștea și nu ar fi putut, în mod rezonabil, să cunoască declarația publică în cauză;
- până la momentul încheierii contractului, declarația publică a fost rectificată în același mod sau într-un mod similar celui în care a fost făcută;
- decizia de a achiziționa bunurile nu ar fi putut fi influențată de declarația publică (art. 6 pct. 2 din Ordonanța de urgență).

Tot astfel, vânzătorul trebuie se asigure informarea consumatorului cu privire la actualizări pentru menținerea conformității bunurilor atunci când: vânzarea

---

¹⁰ Vezi și C. Spasici, *Considerații privind conformitatea bunurilor și garanțiile comerciale la vânzarea de consumație, în condițiile O.U.G nr. 140/2021*, în Revista Universul Juridic nr. 10/2022, pp. 20-30.

prevede un singur act de furnizare a conținutului digital sau a serviciului digital sau prevede furnizarea continuă pe parcursul unei anumite perioade.

Dacă consumatorul nu instalează, într-un termen rezonabil, actualizările furnizate în conformitate, vânzătorul nu răspunde pentru nicio neconformitate cauzată exclusiv de lipsa actualizării, cu două *condiții*:

- vânzătorul a informat consumatorul cu privire la disponibilitatea actualizării și,
- neinstalarea sau instalarea incorectă a actualizării de către consumator nu a fost cauzată de existența unor deficiențe în instrucțiunile de instalare furnizate consumatorului (art. 6 pct. 4 din Ordonanța de urgență).

Nu se consideră că există o neconformitate atunci când, la momentul încheierii vânzării, consumatorul a fost informat în mod explicit că o anumită caracteristică a bunurilor nu corespunde cerințelor obiective de conformitate, iar consumatorul a acceptat în mod expres și separat acest lucru¹¹.

De precizat că, instalarea incorectă a bunurilor este considerată o neconformitate a bunurilor în două situații:

- instalarea este obligația vânzătorului sau,
- instalarea a fost asumată de consumator¹².

Atunci când contractul de vânzare prevede furnizarea continuă de bunuri cu conținut digital pentru o anumită perioadă, vânzătorul *răspunde, de asemenea, pentru orice neconformitate* a conținutului digital sau a serviciului digital.

Cazul de mai sus atrage răspunderea vânzătorului în *termen de doi ani de la momentul livrării bunurilor* cu elemente digitale pentru produse cu durată medie de utilizare de până la cinci ani, respectiv în termen de cinci ani de la data respectivă pentru produse cu durată medie de utilizare de peste cinci ani (art. 9 pct. 3 din Ordonanța de urgență)¹³.

Constatarea neconformității, *în termen de un an* de la data la care bunurile au fost livrate, este prezumată a fi existat în momentul livrării bunurilor.

Prezumția, de mai sus, operează până la proba contrarie sau cu excepția cazului în care prezumția este incompatibilă cu natura bunurilor sau cu natura neconformității [art. 10 alin. (1) din Ordonanță].

---

¹¹ De precizat că, în condițiile Legi nr. 449/2003 (azi, abrogată), lipsa de conformitate a fost apreciată la momentul încheierii contractului și numai, dacă cumpărătorul-consumator a cunoscut sau nu putea, în mod rezonabil, să cunoască existența acesteia. Pentru amănunte vezi G. Văsii, *Contractul civil versus contractul de consumație*, Ed. Rosetti, București, 2022, pp. 140-141.

¹² Vânzătorul răspunde pentru orice neconformitate care există în momentul livrării bunurilor și care este constatată în *termen de doi ani* de la data respectivă [art. 9 alin. (1) din Ordonanță]. Răspunderea vânzătorului pentru neconformitate se aplică și bunurilor cu elemente digitale.

¹³ Particular, în cazul *produselor de ocazie*, consumatorul și vânzătorul pot conveni „o perioadă de răspundere contractuală sau un termen de prescripție mai scurtă”, cu condiția ca acestea să aibă o durată de minimum un an de la data livrării bunului (art. 9 pct. 1 din Ordonanța de urgență).

Sarcina probei cu privire la conformitatea conținutului digital revine vânzătorului.

Atunci când se constată neconformitatea bunurilor vândute, consumatorul are dreptul la următoarele măsuri corective¹⁴:

- aducerea în conformitate a bunurilor,
- reducerea proporțională a prețului sau,
- încetarea contractului¹⁵.

Dispoziția de mai sus *nu se aplică* dacă măsura corectivă aleasă ar fi imposibilă sau, în comparație cu cealaltă măsură corectivă disponibilă, ar impune vânzătorului costuri disproporționate.

La aprecierea costurilor disproporționate trebuie luate în considerare toate circumstanțele, inclusiv: valoarea bunurilor; gravitatea neconformității sau posibilitatea executării măsurii corective de către consumator.

Vânzătorul poate refuza să aducă în conformitate bunurile dacă reparația sau înlocuirea este imposibilă sau i-ar impune costuri disproporționate, luând în considerare toate circumstanțele (art. 11 pct. 3 din Ordonanța de urgență).

Încetarea contractului poate fi cerută de cumpărător¹⁶, în patru cazuri:

- vânzătorul nu a finalizat reparația sau înlocuirea bunului neconform;
- se constată o neconformitate, „în pofida eforturilor vânzătorului de a o remedia”;
- gravitatea neconformității justifică reducerea prețului;
- vânzătorul a declarat că nu va aduce bunurile în conformitate într-un termen rezonabil.

Atunci când s-a optat pentru reducerea de preț aceasta trebuie să fie proporțională cu diminuarea valorii bunurilor primite de consumator în comparație cu valoarea pe care bunurile ar avea-o dacă ar fi în conformitate (art. 13 din Ordonanța de urgență)¹⁷.

Aducerea în conformitate a bunurilor, reparațiile sau înlocuirile datorate de vânzător se efectuează:

- fără costuri;
- într-un termen rezonabil, care nu poate depăși 15 zile calendaristice și,
- fără vreun *inconvenient semnificativ* pentru consumator.

---

¹⁴ Referitor la măsurile corective: reguli și excepții, la vânzarea de consumație, vezi C. Spasici, *Instituții de drept civil și consumeriste*, Ed. Hamangiu, București, 2022, p. 162 și urm.

¹⁵ Potrivit art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență, pentru ca bunurile să fie aduse în conformitate, consumatorul *poate opta între reparație și înlocuire*.

¹⁶ Exercițarea dreptului de a cere încetarea contractului se face printr-o *declarație către vânzător* (art. 14 alin. 1 din ordonanța de urgență).

¹⁷ Consumatorul nu poate cere încetarea contractului dacă *neconformitatea este minoră*. Sarcina probei în acest caz *revine vânzătorului* [art. 11 alin. (5) din Ordonanța de urgență].

Atunci când neconformitatea urmează să fie remediată prin repararea sau înlocuirea bunurilor, „consumatorul pune bunurile la dispoziția vânzătorului”, iar vânzătorul preia bunurile înlocuite pe propria cheltuială.

Consumatorul nu este obligat să plătească pentru utilizarea normală a bunurilor înlocuite, în perioada care a precedat înlocuirea acestora [art. 12 alin. (5) din Ordonanța de urgență].

În cazul neconformității *remediată prin înlocuire*, pentru bunurile care înlocuiesc bunurile neconforme, termenele de prescripție încep să curgă de la data înlocuirii (art. 11 pct. 7 din Ordonanța de urgență).

Dacă neconformitatea se referă *numai la unele dintre bunurile livrate*, consumatorul poate obține încetarea contractului în raport cu bunurile respective (nulitate parțială, s.n.)

În cazul de mai sus, cumpărătorului i se poate pretinde să accepte să păstreze bunurile conforme.

Efectele încetării contractului sunt următoarele:

- consumatorul trebuie să restituie bunurile, pe cheltuiala vânzătorului;
- vânzătorul trebuie să ramburse prețul plătit (folosind aceleași modalități de plată) ca și cele folosite de consumator pentru tranzacția inițială (în principiu).

C. Măsurile complementare privind supravegherea pieței și conformitatea produselor comercializate, în reglementarea O.G. nr. 20/2023

La data de 3 februarie 2023 a intrat în vigoare¹⁸ O.G. nr. 20/2023 de transpunere în plan național a Regulamentului (UE) 2019/1.020 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind supravegherea pieței și conformitatea produselor (denumită, în continuare, Ordonanță)¹⁹.

Potrivit pct. 4 din expunerea de motive la Regulament, cadrul pentru supravegherea pieței trebuie să completeze și să consolideze dispozițiile existente în legislația de armonizare a Uniunii referitoare la asigurarea conformității produselor²⁰.

În dispozițiile art. 2 alin. (1), ordonanța definește termenii și expresiile în text, după cum urmează.

¹⁸ Publicată în M. Of., Partea I nr. 86 din 31 ianuarie 2023.

¹⁹ Regulamentul (UE) nr. 1020/2019 (în vigoare de la 15 iulie 2019) a fost emis în scopul de a garanta libera circulație a produselor în Uniune, context în care este necesară garantarea unui nivel ridicat de protecție a intereselor publice, precum sănătatea și siguranța în general, sănătatea și siguranța la locul de muncă, protecția consumatorilor, protecția mediului, a siguranței publice.

²⁰ Astfel, dispozițiile ordonanței se aplică numai în măsura în care nu există dispoziții specifice cu același obiectiv în legislația de armonizare a Uniunii, care reglementează în mod mai detaliat aspectele specifice legate de supravegherea pieței și asigurarea aplicării legislației [art. 1 alin. (3) din Ordonanță].

Autoritatea competentă este un organ al administrației publice centrale, responsabil pentru asigurarea măsurilor necesare aplicării legislației Uniunii Europene de armonizare (din domeniul său de competență)²¹.

Consumatorul poate fi orice persoană fizică sau grup de persoane fizice constituite în asociații, care acționează în scopuri din afara activității sale comerciale, industriale sau de producție, artizanale ori liberale²².

Declarația CE de conformitate este documentul care stipulează faptul că îndeplinirea cerințelor specificate a fost demonstrată²³.

Declarația de performanță este documentul prin care fabricantul își asumă responsabilitatea pentru conformitatea produsului pentru construcții cu performanța declarată (în lipsa unor indicii obiective în sens contrar, statele membre presupun că declarația de performanță întocmită de fabricant este exactă și corectă)²⁴.

Documentația tehnică este documentul întocmit de producători care conține informații destinate să demonstreze conformitatea produsului cu cerințele aplicabile.

Potrivit art. 3 alin. (1) din Ordonanță, activitățile de supraveghere a pieței se realizează de către autoritățile desemnate, de transpunere sau punere în aplicare, în legislația națională sau, după caz, a legislației de armonizare a Uniunii Europene ca autorități de supraveghere.

Autoritățile de supraveghere a pieței sunt structuri ale administrației publice centrale, serviciile publice deconcentrate sau instituții publice, organe de specialitate ale administrației publice centrale pentru anumite domenii²⁵.

Autoritatea Vamală Română este *responsabilă cu controlul produselor* care intră pe piața Uniunii Europene, astfel cum este prevăzut la art. 25 alin. (1) din Regulament.

În acest context, Ministerul Economiei este autoritatea națională pentru coordonarea aplicării prevederilor Regulamentului.

---

²¹ În conformitate cu definiția dată de art. 2 alin. (1) lit. a) din O.G. nr. 20/2010 privind stabilirea unor măsuri pentru aplicarea unitară a legislației Uniunii Europene care armonizează condițiile de comercializare a produselor.

²² În conformitate cu definiția dată de art. 2 pct. 2 din O.G. nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor.

²³ În conformitate cu definiția dată de potrivit prevederilor art. R 10 alin. 1 din anexa I la Decizia nr. 768/2008 CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 iulie 2008 privind un cadru comun pentru comercializarea produselor și de abrogare a Deciziei 93/465 CEE a Consiliului.

²⁴ În conformitate cu definiția dată de art. 4 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 305/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2011 de stabilire a unor condiții armonizate pentru comercializarea produselor pentru construcții și de abrogare a Directivei 89/106/CEE a Consiliului.

²⁵ De precizat că, nu pot fi autorități de supraveghere a pieței entitățile prevăzute la alin. (1) în cadrul cărora funcționează, pentru produsele din domeniul de competență al respectivelor autorități, organisme de evaluare a conformității notificate Comisiei Europene [art. 3 alin. (3) din Ordonanță].

De asemenea, Ministerul Economiei coordonează elaborarea *Strategiei naționale* în domeniul supravegherii pieței.

Autoritățile de supraveghere a pieței au obligația să elaboreze strategiile sectoriale de supraveghere a pieței și să le transmită Biroului unic de legătură, în termen de maximum 60 de zile de la solicitarea acestuia²⁶.

Strategia națională se elaborează pentru *o perioadă de patru ani*.

În aplicarea dispozițiilor de mai sus, Ministerului Economiei organizează un *grup de lucru*, alcătuit din experți, reprezentanți ai autorităților de supraveghere a pieței și ai Autorității Vamale Române, care se reunește trimestrial (sau ori de câte ori este necesar)²⁷.

Autoritățile de supraveghere a pieței au *obligația de a actualiza permanent sistemul de informații și comunicare al Comisiei Europene*, cu informațiile rezultate ca urmare a exercitării competențelor conferite și a îndeplinirii sarcinilor care le revin prin Regulament, precum și de a răspunde solicitărilor Ministerului Economiei, în calitate sa de autoritate națională pentru coordonarea aplicării prevederilor Regulamentului și celor ale Biroului unic de legătură, în termenul precizat de către reprezentanții acestuia, și de a informa ori de câte ori este cazul cu privire la modificările survenite în activitatea acestor autorități [art. 5 alin. (5) din Ordonanță].

În aplicarea dispozițiilor ordonanței, autoritățile de supraveghere a pieței *transmit informările către Comisia Europeană* prin intermediul Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, în calitate de punct național de contact pentru Sistemul de schimb rapid de informații (art. 6 din Ordonanță).

Autoritatea competentă pentru supravegherea pieței privind conformitatea produselor cu cerințe generale de securitate, respectiv Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, precum și celelalte autorități de supraveghere potrivit competențelor au *obligația de a lua măsuri pentru interzicerea introducerii pe piață a produselor care prezintă un risc grav, sunt neconforme sau periculoase* și de a solicita autorității vamale să nu permită punerea în liberă circulație a acestora²⁸.

Potrivit art. 8 alin. (1) din Ordonanță, autoritățile de supraveghere a pieței pot solicita operatorilor economici traducerea în limba română a documentației tehnice a produsului introdus sau pus la dispoziție pe piață.

În cazul de mai sus, respectivele autorități trebuie să definească clar cea parte a documentației care se impune a fi tradusă și să permită realizarea traducerii acesteia într-un timp rezonabil, luând în considerare proporționalitatea cererii.

---

²⁶ *Formatul strategiilor sectoriale* este comunicat autorităților de supraveghere a pieței de către Biroul unic de legătură [art. 5 alin. (3) din Ordonanță].

²⁷ Concluziile dezbaterilor grupului de lucru sunt prezentate conducerii fiecărei autorități din componența acestuia.

²⁸ În aplicarea dispozițiilor de mai sus, autoritățile de supraveghere a pieței introduc informații în sistemul de informații și comunicare [art. 7 alin. (4) din ordonanță].

Cerința privind traducerea în limba română se poate aplica și declarației de conformitate sau declarației de performanță, dacă traducerea în limba română a acestei documentații nu este prevăzută de legislația de armonizare a Uniunii Europene sau de actul normativ de transpunere a legislației de armonizare a Uniunii Europene, aplicabil, după caz, produsului.

Neprezentarea declarației de conformitate sau a declarației de performanță, respectiv a documentației tehnice *constituie premisă de neconformitate a produsului* cu cerințele stabilite în legislația de armonizare a Uniunii Europene sau în actele normative de punere în aplicare a legislației de armonizare a Uniunii Europene, după caz.

Documentația tehnică se păstrează în format fizic sau digital, cu condiția să fie disponibilă pentru perioada și în condițiile prevăzute de legislația de armonizare a Uniunii Europene sau de actele normative de punere în aplicare a legislației de armonizare a Uniunii Europene, aplicabile produsului [art. 8 alin. (4) din Ordonanță]²⁹.

În aplicarea prevederilor ordonanței, autoritățile de supraveghere a pieței încheie acorduri de colaborare cu Autoritatea Vamală Română prin care se asigură schimbul de informații cu scopul de a evita introducerea pe piață a produselor neconforme, respectiv de a detecta astfel de produse anterior punerii lor în liberă circulație (art. 9 din Ordonanță)³⁰.

Autoritățile de supraveghere a pieței pot face publice, cu luarea în considerare a prevederilor art. 17 din Regulament, informațiile referitoare la măsurile luate cu privire la produsele neconforme, care pun în pericol sănătatea și siguranța utilizatorilor finali (art. 10 din Ordonanță).

CONCLUZII

Ordonanța Guvernului nr. 20/2023 cuprinde dispoziții referitoare la supravegherea pieței și conformitatea produselor comercializate.

Dispozițiile complementare ale ordonanței instituie măsuri administrative speciale, în vederea supravegherii conformității produselor comercializate.

Studiul privește, atât conformitatea produselor comercializate consumatorilor, cât și măsurile administrative de asigurare a acestora.

Parte componentă a lucrării este și O.U.G. nr. 140/2021 care a reglementat elementele de fond, respectiv garanțiile comerciale și garanțiile de conformitate.

În condițiile ordonanței de urgență, garanția de conformitate impune vânzătorului să livreze un produs supus clauzelor contractuale iar, *garanția comercială*

---

²⁹ În acest caz, autoritățile de supraveghere a pieței pot cere organismelor de evaluare a conformității, informații relevante pentru scopul supravegherii pieței [art. 8 alin. (5) din Ordonanță].

³⁰ În doctrina franceză obligația de conformitate a produselor este implicit legată de „previuziunile contractuale”; vezi Y. Picod, N. Picod, *Droit de la consommation*, Sirey, 2021, p. 375 și urm.

presupune angajamentul garantului de a rambursa prețul plătit sau de a înlocui, a repara sau a întreține bunurile, în caz de neconformitate.

Reglementarea prin acte normative succesive a conformității produselor, inclusiv a unor *măsuri de asigurare complementare, este o situație unică* în raporturile juridice consumeriste (dictată evident, de importanța socială și juridică a instituției).

Bibliografie

1. Angheni S., *Raporturile juridice dintre profesioniștii-comercianți*, Ed. Ch. Beck, București, 2014,
2. Boroi G., Anghelescu C.A., *Curs de drept civil. Partea generală*, Ed. Hamangiu, București, 2012,
3. Cărpenaru St. D., *Tratat de drept comercial român*, Ed. Universul Juridic, București, 2019;
4. Nemes V., Fierbinteanu G., *Dreptul contractelor civile și comerciale*, Ed. Hamangiu, București, 2022;
5. Picod Y., Picod N., *Droit de la consommation*, Sirey, 2021;
6. Slavu V., *Drept civil. Teoria generală. Persoanele*, Ed. Hamangiu, București, 2017;
7. Spasici C., *Instituții de drept civil și consumeriste*, Ed. Hamangiu, București, 2022;
8. Ungureanu C.T., *Drept civil. Partea generală. Persoanele*, Ed. Hamangiu, București, 2016;
9. Văsii G., *Contractul civil versus contractul de consumație*, Ed. Rosetti, București, 2022.